

Leerrede over Mattheüs 28: 18b, uitgesproken op DANKDAG 8-11-1961 morgendienst te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliëdienaar.

Zingen. - Psalm 46: 1 en 3

Lezen. - Mattheüs 28

Voorrede.

Uit de verzen van de 46e psalm die wij zo-even zongen, verstaan wij welk een wonderlijke genade, de genade en gave des geloofs is. Het is een zódanige genade, hetwelk gevallen Adamskinderen als opneemt en verheft boven al het zien- en zinlijke, opheft boven alles wat voor ogen is en rechtstreeks ziet op de Oorsprong aller dingen. Het geloof, als gewrochte van die gezegende en van die dierbare Geest, sluit dan ook dit in, dat wij daardoor geheel -- niet ten dele -- maar geheel van onszelf en van alles worden afgebracht en dat de ongelukkige zondaar bij wie dat geloof werkt, rechtstreeks op die Majesteit ziet: Hij is God de Vader, de Almachtige, Schepper van hemel en aarde en gelooft in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, waar men van belijdt: "Onze Heere".

Wanneer zich hier in dit leven dan ook moge voordoen van allerhande moeite, van allerhande ellende, ja, zelfs van oordelen en gerichtten, dan geldt dat Hij een toevlucht is voor de Zijnen, hun sterkte als zij door droefheid kwijnen. Dan is het dus, dat zij daarin worden opgenomen. Het wordt zelfs genoemd, dat Hij hun voeten maakt als der hinden en ze doet treden op de hoogten der aarde. Wonderlijke zaak!

Dat is niet te maken, dat kunnen wij niet zelf daarstellen, het is een gáve Gods. Aan wie wordt die gave Gods geschonken, waar wordt die gevonden? Dat is bij ellendigen, bij ongelukkigen, bij gans ontbloten. Want als er niet is de naakte, blote armoede, wat moet dan zulk een uitnemende genade daarstellen? Dan kan men immers zichzelf op- en bezighouden. Dan kan men zich bezighouden met het zien- en zinlijke, zelfs bezighouden met beschouwingen van het werk Gods der genade en des geloofs zonder daarvan iets in het hart te hebben. Zelfs komt het wel voor dat men er zeer schoon over kan spreken, dat men het belijdt, maar dat de werkelijkheid wordt gemist, want het geloof vindt zijn zitplaats in het hart, waaruit de uitgangen des levens zijn. Als vrucht van het geloof vloeit daardoor als uit het hart, zelfs onder alle be-roeringen en ellende, wat er zich ook moge voordoen, die gerustheid des harten:

Geen onheil zal de stad verstoren,
waar God Zijn woning heeft verkoren; ...

De drie jongelingen zijn de oven ingegaan in het geloof in God de Vader, de Almachtige, Die kòn hen bewaren zelfs in zulk een nood en in zulke vlammen. Of Hij dat deed, dat was Zijn vrijmacht, nochtans was en bleef Hij eeuwig God. Daarom konden zij niet links noch rechts en konden zij ook niet buigen voor de koning noch voor zijn gebod om een beeld te gaan aanbidden al was het van goud en zestig ellen hoog. Dan moesten zij maar lijden wat hen zou overkomen. Maar, oh wonderlijke zaak, wanneer het dan is dat zij in de vurige oven geworpen worden, dan blijkt dat zij niet met hun drieën maar met hun vieren zijn. God is een Toevlucht en Sterkte; krachtelijk bevonden een Hulp in benauwdheid. Geen onheil zal die stad verstoren, waar God Zijn woning heeft verkoren.

Daar zien wij dan een wereldgebieder, voor wie alles sidderde, maar die staat nu, alleen op het gezicht van die vier mannen, los wandelende in het midden des vuurs, waarvan de gedaante des vierden gelijk is aan een zoon der goden, zelf te sidderen.

Denk eens even in, dat hij een man was, waar alles voor beefde. Zijn macht was zo groot, dat hij beschikte over het leven en de dood van zijn onderdanen. Maar als hij in de oven Eén ziet, Die hen beschermt dan knikken zijn knieën en zegt: "Hebben wij niet drie mannen in het midden des vuurs, gebonden zijnde, geworpen?"

Wanneer zij uit de oven gehaald worden, dan blijkt dat de banden waarmee zij gebonden waren, verbrand zijn maar dat de rook van het vuur niet door hun klederen is gegaan en dat zij in het minst niet beschadigd zijn.

Mijne vrienden, waar liep het bij die mensen over? Het liep bij hen over God! Mogen wij u allen rechtstreeks de vraag stellen, waar loopt het bij ons over? Loopt het over Hem? Loopt het over Zijn eer? Is dat de zaak, waarmee wij bezet zijn? Dan is die Majesteit de Zorgdragende.

Toen Luther bij gelegenheid gedagvaard werd om getuigenis af te leggen voor een afgevaardigde van de paus en men tegen hem zei dat hij niet moest gaan -- want als hij dat deed, kwam hij niet meer levend terug -- was zijn antwoord dat het niet zijn zaak was, maar Gods zaak, en dat God voor het Zijne instond, waardoor hij geen zorg had. Dàt is dus hetgeen waarover het gaat.

U zult zeggen, maar dat is toch van nature bij niemand. Waarlijk, dat is zo! Maar wat niet is, dat kan wel gewrocht worden, want het is het reine en zuivere werk van de derde Persoon, de Heilige Geest. Uit onze natuur bedoelen wij onszelf, maar onder de heerschappij en vorming der genade bedoelen wij Hèm, die aanbiddelijke en volzalige Majesteit.

Mijne vrienden, Hij heeft nog nooit iemand verlegen laten staan, nog nooit! Daarom, al zit men nog en nog zo in de ellende in deze wereld, het is wel op zijn plaats dat wij bij elkander komen om Zijner te gedenken en Zijn Majesteit te eren van Wie dat alle goed en gave is. Kijkt eens terug naar het jaar dat achter ons ligt, heeft Hij ons niet door- en uitgeholpen?

Ik mag wel zeggen: "Hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op deze dag." Want menigmaal heb ik gedacht, dat ik de dankdag niet zou halen, maar het is toch gebeurd. En hier (in m'n hart) is openbaar geworden, dat ik in de tijd die achter mij ligt verrijkt ben met kennis van Zijn Majesteit. Al is het dan gegaan in zo'n weg. Dat God ons geve dat wij bij elkander mogen zijn om Hèm te bedoelen en Zijn Majesteit te eren en te erkennen.

Tekst.

Daartoe vragen wij uw aandacht voor een woord der Schriftuur uit het ons zo-even gelezen laatste of 28e hoofdstuk uit het Evangelie naar de beschrijving van Mattheüs en daarvan het laatste gedeelte van vers 18, waar Jezus woord is:

Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

Zingen.

Psalm 105: 5 en 6

Leerrede.

In de woorden die wij uw aandacht hebben voorgelezen, vinden wij ten eerste begrepen, dat die gezegende Koning Zijn discipelen geheel opneemt in al de omstandigheden waarin zij waren. Immers, zij hadden vanaf hun jeugd van de kerkelijke overheden, overpriesters en Schriftgeleerden gehoord van de komst van de Messias. Doch dat werd op zulk een wijze gepredikt en voorgesteld, dat Zijn komst zou geschieden in grote macht en majesteit en dan zou Hij weer in het bezit komen van de troon van David. De Romeinen zouden uit hun land gejaagd worden en voor die mensen zou er een ware heilstaat aanbreken. Daarmede waren de discipelen opgegroeid en daarmede waren zij toen bezet.

Zeer sterk komt dit naar voren toen de beide zonen van Zebedéüs met hun moeder op een keer bij Jezus kwamen met de vraag: "Geef ons, dat wij mogen zitten, de één aan Uw rechter-, en de ander aan Uw linkerhand in Uw koninkrijk." Dus een heilstaat en dat zij daarin een eerste plaats zouden innemen.

Ook als wij bedenken hoe het was, na de omstandigheden die hier beschreven staan, toen Jezus gereed stond om voor hun ogen ten hemel te varen en zij rondom Hem op de berg vergaderd waren en vraagden: "Heere, zult Gij in deze tijd aan Israël het koninkrijk wederoprichten?" Zou het nu komen? Daaruit blijkt dat zij nog steeds in de vermening leefden: nu zal het wel komen. Heilstaat! Zijn woord is echter: "Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft; Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal." Hij beval hun dat zij te Jeruzalem moesten blijven, totdat zij zouden aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.

Waarlijk, mijne vrienden, hier is geen heilstaat te verwachten. Het aardrijk is vervloekt vanwege de zonden. Die zaken zijn niet anders. De aarde zal doornen en distelen voortbrengen. Alleen dit is de zaak waar het op deze aarde over gaat, waar zoveel ellende is en het oordeel op alles rust, dat daar de macht Christi openbaar zal worden als Zondendelger, als de grote Overwinnaar van de dood, van het graf en van de hel.

Hier zijn de discipelen bij Hem vergaderd ter plaatse waar Hij gezegd had dat Hij de heidenen overgeleverd zou worden, dat Hij gekruisigd, gedood en begraven zou worden maar ook dat Hij ten derde dage zou opstaan en dat Hij hun dan zou voorgaan naar Galiléa, dáár zouden zij Hem zien.

Dat zijn voor die mensen wonderlijke woorden geweest, dat Hij, die zij erkenden als de Zone Gods, als de Vorst des levens, zou lijden, sterven, gekruisigd en begraven worden en dan zou opstaan. Maar het was geschied, waarover Hij gesproken had. Zij hadden dat van nabij meegeemaakt. Dat moet wat voor die mensen geweest zijn, toen zij Hem verloren en kwijtraakten, want zij waren ten nauwste aan Hem verbonden. Zijn sterven aan het kruis hebben zij als een roemloos einde gezien, tussen twee moordenaars. Minder kon het toch niet; dát was erg. Het deed zich aanzien dat heel de macht der hel triomfeerde. Alle vijanden waren verheugd en zij zaten in droefheid: was dat nu het einde?

Maar nu komt openbaar de wonderlijkheid van het geloof, want ... ze konden Hem niet loslaten. Als ze de gelegenheid hadden gekregen dan zouden ze Hem met elkander in het graf gelegd hebben. Er komt zelfs een discipel van Jezus -- hoewel dat bedekt was om de vrees der Joden -- om Hem te balsemen en te zalven. Hij heeft voor een tienduizend gulden aan specerijen bij zich. Dan is er nog één, die zijn nieuw graf afstaat om Hem daarin te begraven. In dat alles wordt de Schrift vervuld: "Men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijn mond geweest is", maar ... zij hebben achteraan moeten komen.

Dat was een verademing. Doch als dat goed en wel gebeurd is, dan is er al weer nieuwe ellende. 't Is toch verschrikkelijk, hóúdt de ellende dan niet op? Eerst Hem verliezen, dan even verademing toen zij Hem in het graf hebben kunnen leggen, en daarna horen zij al gauw, dat er soldaten naar Zijn graf gezonden zijn, die ook nog eens het graf verzegeld hebben. Maar het graf komt hun toch toe, want het is toch hun Geliefde? En nu staat de vijand er weer bij. 't Is toch erg! Ja, hier is de troon des sátans. Dat hebben zij van stük tot stük, in alles steeds ervaren. Nochtans kunnen zij Hem niet loslaten, want als het de derde dag is, dan zijn zij in de vroege morgen aanwezig. Het is zelfs zo dat de vrouwen voorop gaan, dragende zalven en specerijen, die zij bereid hadden. Zij vragen zich niet af of het gevaarlijk is, al is het donker en al zijn er ruwe soldaten. Nee, het geloof dat is zo'n wonderlijk ding - dat is niet in woorden te zeggen - dat denkt niet aan soldaten, niet aan vijandschap, maar dat ziet op Christus, het grote Voorwerp. Daardoor worden zij gedreven.

Onderweg dringt het wel tot hun door: wat doen wij met de specerijen, want wij kunnen niet in het graf komen. Teruggaan? Neen! Het geloof is niet van deze wereld, het geloof is een gewrochte van God, dat is een gave der genáde. Dat is uit Hem en te allen tijde ziet het op Hem en is het tot Hem. Daaruit komt voor de dag, dat ze Hèm bedoelen en dààr dat uit Hem is, kunnen zij niet aflaten: verder!

Terwijl zij naar het graf gaan, schudt de aarde op haar grondvesten. Er is een grote aardbeving. Vluchten zij dàn? Welnee! Het geloof staat boven aardbevingen, niet de belijdenis, maar de werkelijkheid van het geloofs, als gewrochte des Geestes, zitplaats hebbend in het hart. Zo gaan zij verder en de soldaten vluchten. De steen is afgewenteld en zij komen in het graf. Doch dan hebben zij weer een teleurstelling, want zij vinden geen Jezus.

Het doet zich dus weer aanzien dat zij alles tegen hebben. Maar zij worden helemaal betrokken in dat werk van de Koning, want hetgeen Hij hun had gepredikt en geleerd, is geschied: Hij is opgestaan. Te meerder als de zondaar geleid wordt en het geloof het hart bezet en zich in het leven openbaart, te onnozeler zijn wij. Dat is een eigenschap van het geloof. Erover "praten", maakt flinke mensen: "Ik zei, ik deed, ik was", maar zo is het geloof der uitverkorenen niet. Het geloof maakt hen dermate eenvoudig, dat, wat er ook moge zijn, alles hen als uit de handen geslagen is, zodat er alleen overblijft: "Oh God!"

Je kan geloven dat er van die mensen wat zuchten zijn opgegaan. Wat konden zij doen? Wat moesten zij van alles maken? Toch niets! Alléén de levende God was hun Toevlucht. Diezelfde dag komen zij achter het geheim, namelijk dat de dood en het graf Hem niet konden houden. De geweldhebber des doods, de duivel, die hier heerschappij voerde, had het verloren. En zij, die met Jezus gegaan waren, die Hem in alles, wat er ook was voorgevallen, gevolgd hadden, kregen nu gelegenheid om door Zijn doorboorde handen te zien in een verzoend God.

In het ons zo-even voorgelezen hoofdstuk staat onder meer, dat, terwijl zij daar op de berg in Galiléa staan, sommigen twijfelden. Hoe moeten wij dat verstaan? In het geloof is toch geen twijfel? Neen, maar zij waren en bleven gevallen mensen. Dus mensen, die ondanks hun twijfelen, maar door de genade die in hen werkte, steeds als bij de hand werden genomen om geleid te worden. Nu hebben degenen bij wie dat zo is, er tamelijk last van, maar ... het staat de Koning niet in de weg. Die vraagt dat wij Hem aanhangen met ons gehele hart. Wij kunnen beter in twijfel Hem aanhangen, dan zonder twijfel buiten Hem te kunnen leven in beschouwing en in godsdienst.

Hier lezen wij: "En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." Is dat niet een wonderlijke spreuk? De hel heeft - om zo te spreken - hier op aarde zijn rol laten aflopen, want Jezus stierf tussen twee moordenaars. Maar Hij, Die deze lage plaats heeft ingenomen, spreekt hier: "Mij is gegeven alle macht", niet alleen op deze aarde maar Hij spreekt dat Zijn macht zich zover uitstrekt als de ganse schepping: "Alle macht in hemel en op aarde." Dààr is Hij de Heerschappijvoerder.

Wat doet Hij daar? Daar neemt Hij Zijn discipelen op zoals zij zijn, zowel in de omstandigheden die geweest waren, als die nu zijn, maar ook in wat komend is. Want Hij had hen geroepen en geëigend om het Evangelie te verkondigen en uit te dragen tot aan het einde der aarde. Als Hij dan also spreekt, doet Hij dat met dit bedoelen, om hen geheel en al aan Zich te verbinden. Zó, dat ze van alles zouden afzien om alleen op Hèm te zien.

Toen dit woord voor deze dankdag op mij ging werken, heb ik dat als een gave Gods aangenomen. Als een gave van Zijn onveranderlijke liefde, tot troost en tot sterkte. Want hoe nodig hebben wij dat het ons steeds en steeds weer bijgebracht wordt, dat Hem alle macht gegeven is in hemel en op aarde. Immers, als wij komen tot de werkelijkheid hoe het in deze wereld en in ons vaderland is, hoe staan dan de zaken? Als we alleen maar zien hoe dat is, dan zouden wij

zeggen: moeten wij dankdag houden? Want, ziende op hetgeen dat werkende is, dat is toch tot ondergang van heel de natie en van het christendom?!

Zó is het, als wij dat beseffen! Want de toeleg van satan en van dat beest dat opgekomen is uit de aarde is, dat er geen rechte en ware kennis meer zou zijn van God en van Christus.

Daarbij vertoornt God Zich schrikkelijk over de volkeren der aarde -- niet in het minst over Nederland -- daar wij Hem hebben verlaten en ons gekeerd hebben naar het zien- en zinlijke. Van God afgefallen zijnde, gaat men eigen weg. Nu is het zó, dat God, met eerbied gesproken, Nederland laat gaan in de eigen gekozen wegen. Denkt allen maar eens goed na over dit woord. Want onder Zijn toorn, láát Hij ons doen!

Maar dat is verschrikkelijk als God geen halt toeroept, dus als alles mag gaan zoals men wil. Je mag hier vrijzinnig zijn, rechtzinnig, in politiek doen, uiterst links of uiterst rechts zijn. Je mag net doen wat je wil, maar dat is onder de toorn van God, Hij laat alles toe!

Zelfs doet het zich in dezelfde zin aanzien zoals Asaf sprak in psalm 73, toen hij zag op der goddelozen voorspoed: die waren niet in moeite als andere mensen, en werden met andere mensen niet geplaagd. Hun ogen puilden uit van vet, de inbeeldingen des harten gingen zij te boven. Zij mergelden de lieden uit. En het leek wel alsof dat alles geschiedde onder de bedauwende en zegenende hand van God. Dàt is nu óók het deel in Nederland, want onder Gods toelating mag hier van alles, doch het is onder Zijn gramschap. Gods toorn is daaruit zo verschrikkelijk!

Wie merkt dat God en Christus weg is? Want waar is Zijn heerschappij en gezag? De vrucht in het werk der bekering en opbouw in het allerheiligst geloof is toch de liefde, maar nauwelijks kunnen er twee tezamen gaan. Men spreekt erover dat het zo erg is en dat de liefde weg is, doch men bemerkt niet dat God Zich verborgen houdt en dat er zulk een toorn en gramschap bij Hem is. Dat is al vanaf 1795, toen is Christus buiten de deur geplaatst van de staat en van de kerk. Daar hebben onze vaders voor gekozen en daarin gaat het nageslacht tot heden door. Dat is nu de mens naar geest, wat hij heeft gezocht en waarvan men tot heden nog geen last heeft. Alles rolt immers gewoon verder en God laat het alles gaan. Ja! Men maakt zich druk over lichte en over zware dominee's. Men maakt zich druk over links en over rechts in de politiek, maar niet dat Christus buiten de deur geplaatst is en dat daardoor al de ellende is.

Inmiddels is het al weer tweeëndertig jaren geleden dat God die zaken voor mij opende, zij zijn nooit van me af geweest. Daardoor is het dat ik de laatste jaren over de aarde ben gegaan als een stervende, niets anders ziende dan de ondergang van alles en daar niets, NIETS aan te kunnen doen. Van de zomer is daarin verandering gekomen, toen heb ik Zijn voetstappen gehoord en heb ik van de Koning aangenomen dat Hij de naderende is. Dat heb ik van Hem geloofd en toen is hier alles één en al lofzang geworden.

Nu is dit woord: "Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld", als van Zijn mond tot mij geweest. Daar is kracht van uitgegaan waardoor er in mij is, om in opgewektheid bij elkander te zijn. Het is wel tot onze schande en schaamte dat wij als Nederlanders zo met God en Christus hebben gehandeld -- schande, schande, oneer, oneer! -- maar wanneer wij in schande en oneer zijn en schuld eigenen, dan wil Hij alle zaken richten, want Hem is alle macht gegeven in hemel en ook op deze aarde. Zo'n verheven Persoon is Hij, boven alle lof en eer verheven.

Satan heeft het in de hemel van Hem verloren, daar is hij uitgeworpen, vervolgens heeft hij het van Hem aan het kruis verloren, ook verliest hij het bij elke gelovige, die de schuldige is, want de Koning is Overwinnaar geworden en zij mogen in Zijn overwinning gaan delen.

De Koning zal zekerlijk bewijzen de grote Overwinnaar te zijn: Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Daarom zal de hel en dat beest voor de Koning moeten vallen. Het zal wel ernstig zijn als dat komt, maar er is dienaangaande hoop, want als Hij niet komt dan gaat alles ten gronde. Daarom is dat de enige uitkomst.

Laten wij tot onze troost en opdat onze harten gesterkt zouden worden door Zijn genade en opgewekt worden tot dank en erkenning aan Zijn Majesteit, eens nader stilstaan bij deze woorden: "Mij is gegeven."

Wij weten uit de Schriftuur overvloedig dat de Zoon van God de tweede Persoon is in het Goddelijke Wezen en dat Hij ééns-wezens is met de Vader en met de Heilige Geest onderscheiden in Personen doch één in Wezen. In het eerste hoofdstuk van het Johannes-Evangelie lezen wij: "In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is."

Hij is mede met de Vader -- Die aangemerkt wordt als de Uitdenker van alles -- Schepper van het gans gestel: "Door het Woord des HEEREN zijn de hemelen gemaakt, en door de Geest Zijns monds al hun heir." Alles is Godes, dat is: hémel, zéé, áárde; àlles is eigendom van God Drieëinig.

Nadat satan uit de hemel geworpen was, daar hij de plaats wilde innemen die God Zijn Zoon gegeven had, is hij met zodanige vijandschap en haat vervuld geworden, dat hij oordeelde: is God in de hemel Heer en Meester, dan zal ik het op aarde worden. Als ik Adam in mijn macht kan krijgen, die als hoofd van het verbond der werken staat, vertegenwoordigend zijn gehele nageslacht, dan ben ik heer, dan ben ik meester op aarde, dan heb ik het dáár voor het zeggen. Dan is God in de hemel wel baas, maar dan ben ik het op de aarde. Het is geschied. De mens is door de list van die vorst der duisternis gevallen, hoewel het een vrije en ook een moedwillige daad was. Wat moet dat geweest zijn in die helse spelonk, toen Adam van de vrucht nam die zijn vrouw hem in de hand had gegeven. Satan juichte: hij overwinnaar, nu was de aarde van hem, waaruit hij ook genoemd wordt de overste dezer wereld.

Maar wat moet dat ook voor Satan geweest zijn, toen God Zelf die gevallen mensen opzocht en voor het eerst op de aarde dat eeuwig Evangelie klonk: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." Toen moet de hele hellemacht wel gebeefd hebben, want satan had in het hemelhof kennis gemaakt met de macht van Christus, en nu wordt daar beloofd: Vrouwezaad, dat zou de kop van de slang vermorzelen. Bij voorbaat wist satan dus: "Ik ga eraan!" Hij had wel bezit genomen van het benedenrond, waarover hij heer was, maar hij wist: "Ik raak het kwijt, ik moet het verliezen."

Hij is het ook verloren, want alzo lezen wij in de Openbaringen: "De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus." Als wij hier dan lezen: "Mij is gegeven", dan kan dat niet zijn omdat Hij éénswezens is met de Vader en de Heilige Geest dus krachtens Zijn Godheid, want krachtens Zijn Godheid was alles het Zijne, maar hebben wij dit te bedenken, dat Christus hier spreekt tot de Zijnen als de Middelaar tussen God en mensen. Hij spreekt hier, terwijl Hij in hun vlees en in hun natuur is, als de Levensvorst die opgestaan is uit de doden, dus als het sterfelijke, onsterfelijkheid heeft aangedaan, en ook het verderfelijke, onverderfelijkheid heeft aangedaan. Hij is de Eerstgeborene die uit de dood is opgestaan.

Hij was het die ons vlees en onze natuur uit de maagd Maria aangenomen had. Zonder zonde, zonder erfsmet, ontvangen van de Heilige Geest, dus buiten wet des huwelijks, buiten het verbroken werkverbond, zodat Hij kon zeggen: "Wie overtuigt Mij van zonde?"

De eerste Adam had zowel voor zichzelf als voor al zijn nakomelingen de weg verdorven, nu wilde Hij de tweede Adam zijn om te zijn de Wederoprichter van alle dingen, waartoe Hij ons vlees en onze natuur aannam, daar Hij in de vrede raad op Zich genomen had: "Ik zal Borg staan."

Ziet eens hoe Hij de Wederoprichter is geworden. Sinds Adam gezondigd had, is er niemand op de aarde geweest die in overeenstemming is geweest met de Wet van God, die de wil van God deed, die uit zichzelf rein van nature was. Maar Jezus Christus, die tweede Adam, sprak: "Ik doe

altijd, wat Hem behagelijk is." Hij moest alles voor Zijn uitverkoren Bruidskerk in het reine maken, en dat heeft Hij in zó'n weg gedaan. Hij heeft geen zonde gekend noch gedaan, ook is er geen bedrog in Zijn mond gevonden. Zoete, lieve, reine Jezus!

De Goddelijke Wet sprak, dat de ziel die zondigde, moest sterven en dat er zonder bloedstorting geen vergeving was. Nu gaf Hij Zich vrijwillig ten offer. In de veertigste psalm lezen wij: "Gij hebt mij de oren doorboord." Onder het Oude Testament was het gebruikelijk dat als iemand zich vrijwillig verbond aan het huis van zijn heer, dan nam die heer een priem en doorboorde hem daarmee zijn oor aan de deurpost. In deze zin spreekt ook de Koning. Dus Zijn dienst is een vrijwillige dienst, een liefdedienst.

Mijne vrienden, neem al deze zaken goed in u op, want het was een liefdedienst en de liefde is de vervulling der Wet. De Wet eiste bloedstorting, betaling tot de laatste penning. Ziet, die gezegende Zoon van God, die tweede Adam, heeft alles betaald tot de laatste penning, Hij heeft Zijn bloed gestort. Vrijwillig, uit reine, zuivere, vlekkeloze liefde. Dat is God zo welgevallig geweest dat, wanneer de derde dag nadat Hij gestorven was, aangebroken is, dan staat de Zoon van God op uit de dood. Hij staat op door Zijn eigen Goddelijke kracht, maar er wordt ook gezegd dat de Vader Hem opwekte uit de doden.

Wat heeft de Vader daarmee bewezen? Dat alles, waartoe Hij Zijn Zoon gegeven heeft -- tot verzoening voor de zonden en tot wederaanneming ten leven -- is geschied, die arbeid is af, Hij heeft Zich opgeofferd. Daarom erkent de Vader Hem als de Middelaar Die voor de zonde heeft geboet en betaald. Daar Hij dat gedaan heeft, is dat het loon van Zijn Vader, gelijk wij lezen in het elfde hoofdstuk van ditzelfde Evangelie van Mattheüs waar Jezus sprak: "Alle dingen zijn Mij overgegeven van Mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, noch iemand kent de Vader dan de Zoon, en die het de Zoon wil openbaren." Dus Zijn Vader heeft aan Hem alle dingen overgegeven. Hij noemt dat hier tot de Zijnen: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde."

De Vader heeft ook daarin uitspraak gedaan dat Hij, die gekruisigd, gestorven en begraven was, ééns-wezens was met de Vader, dus mede waarachtig God. Want Hij geeft Zijn eer niet aan anderen, dus Hij, die met ons vlees en met onze natuur bekleed is, is méde eeuwig en waarachtig God.

Moeten wij ons eens even indenken wat een troost daarin begrepen is, namelijk dat Hij ons vlees en onze natuur heeft aangenomen en dat Hij de broederen in alles gelijk werd, uitgenomen de zonden. Hij kwam in onze ellende, in onze armoede, in onze staat, ja er is hier niets of de Koning heeft het meegemaakt. Werd Hij niet in een beestenstal geboren en is het niet geweest dat zijn ouders naar Egypte moesten vluchten? Is het met Zijn optreden niet zo geweest dat Hij -- daar Hij Zijn Vader bedoelde -- door bijna een ieder werd verworpen? Lezen wij niet van Hem dat Hij hongerde, dat Hij vermoeid was van de reis, dat Hem dorstte, dat Hij weende bij het graf, kortom al wat er voorkomt in het leven van een kind en bij een volwassene? Daaraan heeft de Koning kennis gehad, want Hij is in onze staat geweest.

Maar Hij die de broederen in alles gelijk werd, was tevens ook waarachtig God. Nu wil Hij degenen, die de dood vinden in de wereld, in zichzelf en in de godsdienst, waar niets anders overblijft dan: "O Heere Jezus", zijn tot een Troost, tot hun Helper, tot hun oudste Broeder, tot hun Goël. Heus, Hij wil volkomen alles zijn. Dat is het geval.

Het is wel jaren geleden dat ik op een keer van ellende niet wist waar ik het onder mijn zonden moest zoeken: "Mijn zonden, mijn zonden, geen bestaan voor God", en het was dat de hel mijn deel zou zijn, ja ik zou dieper zinken dan iemand, toen is de Koning mij gaan beloven, dat Hij alles voor zulk één wilde zijn. Wat ik nu zeg, dat is zeker al zes- zevenendertig jaar geleden, doch tot de huidige dag toe heeft Hij bewezen, dat Hij de oudste Broeder wil zijn, maar dan moeten wij de armen, de ellendigen zijn die op Zijn genade zijn aangewezen.

Hij is van de Vader gegeven. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde eerlijk gekregen. In de hemel, de plaats van al de verheerlijkten, daar lezen wij van, dat de Oude van dagen gezeten was op de troon Zijner Majesteit en dat er een rol des boeks in Zijn hand was, welke van binnen en van buiten beschreven was en verzegeld met zeven zegelen. Nu was er niemand waardig om dat boek te nemen en de zegelen te verbreken. Dan lezen wij, dat Johannes zeer weende. Maar dan is er één die tot hem zegt: "Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken." Dan volgt er: "En ik zag, en ziet, in het midden van de troon ... een Lam, staande als geslacht...", Die mocht tot Zijn Vader naderen, want Hij heeft in de hemel alle macht. Hij mocht dat boek nemen en ook zijn zegelen verbreken. Oh, dat Lam van God, staande als geslacht, in het midden des troons, daar zien de vlekkeloze engelen op. Wat een eer voor die gezegende geesten die zulk een Hoofd, zodanig een Koning hebben, Die als een bron en fontein is vol liefde en genade voor ellendigen.

Zelf hebben zij geen genade nodig, want zij hebben hun beginsel bewaard, maar welk een eer is het, daar zij Hem van nabij kennen. Zij bedoelen Zijn eer en luister en mogen Hem dienen. Wat zullen die vlekkeloze geesten zich -- om zo te spreken -- ontboezemd hebben in Bethlehems velden in het: "Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen." Die hebben zulk een Hoofd! En wat moet het wel niet zijn voor diegenen, die tot de grote korenhoop verzameld zijn, want zij mogen Hem als Hoofd erkennen, als de alléén Machtige, zij mogen voor Hem buigen en Hem aanbidden.

Er wordt wel eens gezegd: "Dat zal toch wat zijn, als wij daar in mogen gaan in die stad met paarden poorten en wij daar weer mogen zien die ons voorgegaan zijn." Nu, ik acht, dat als wij daar mogen ingaan, dat we dan geen gedachte zullen hebben noch aan vrouw noch aan kinderen, noch aan ouders, broers en zusters, aan wie ook, maar dat wij één doel hebben: bewondering, áánbidding. Dan hebben wij dankdag in volkomenheid. Dan eren wij Hem, Die alle macht gegeven is in de hemel, dan eren wij Hem, Die dáár Zijn ellendigen, welke op Hem zijn aangewezen, inhaalt. Want Hij is heengegaan om hun plaats te bereiden, en de Zijnen tot Zich te nemen om dan dankdag te houden.

De hemel is Zijne, daarin komt niemand buiten Hem, want Hij heeft de macht. Wij zijn dus allen op Hem aangewezen, een ieder, klein en groot, jong en oud. Is Hij niet de Persoon die de stof aanbrengt tot dankdag?

Nu nog een paar woorden over: dat Hem ook alle macht gegeven is op aarde. Als er iemand is die weet hoe het hier op aarde is en wie Satan is en wat een vazallen wij van Satan zijn en die weet wat een lijden hier op aarde is door Satans macht en van de tirannie van allen die met hem delen, dan is Hij het geweest, Die aan het kruis gehangen heeft tussen hemel en aarde, onder spot en smaad: "Anderen heeft Hij verlost, Hij kan Zichzelf niet verlossen. Indien Hij de Koning Israëls is, dat Hij nu afkome van het kruis." Zulk een Persoon is met het hoogste gezag bekleed, Hij heeft alle macht. Een zódanige macht dat, daar Hij de dood, het graf en de hel heeft overwonnen, daar Hij de Zondendelger is, al is het dat de zonde, de dood, het graf en de hel zich hier bewijzen, maar... Hij is de grote Overwinnaar, de macht is Zijne.

Mijne vrienden, een persoonlijk woord: zo gij u aan Christus houdt, gij niets anders hebt dan Hem, in onderwerping dat gij in uzelf een zondaar zijt, verloren en verdoemelijk, en er niets anders overblijft dan Jezus Christus, welk een macht heeft dan de zonde? Die is dan nihil, want Hij is de Zondendelger en de Overwinnaar.

Als er niets anders overblijft dan Christus alleen, hoe is het dan met de macht van de dood? Dan zal blijken, dat de dood een overwonnen vijand is. Dan geldt, zoals ik eens heb meegemaakt van iemand die op zijn sterfbed lag, nadat gevraagd was: "Hoe gaat het?", de zieke antwoordde met: "Goed, rust, vrede."

Dat is dan bij de dood, omdat Christus als de Overwinnaar van de dood Zich bewijst. Immers, Hem is gegeven alle macht in hemel maar ook op aarde. Hier op de aarde is er wel zonde en de dood, maar Hij, Hij is de Machtige, de grote Overwinnaar, zodat de dood geen dood meer is, die is niets anders dan een doorgang tot in het eeuwige leven.

En het graf? Dat is de plaats waar het lichaam wederkeert tot het stof, de wormen en de maden ten prooi. Maar, Hij heeft het graf geheiligd. Hij is als die sterke Held uit het graf opgestaan, zodat van het graf zelfs geldt: zoete rustplaats van Gods doden. Daarom lezen wij ook van het graf: "Zij zullen rusten op hun slaapsteden, een iegelijk, die in zijn oprechtheid gewandeld heeft." Hem is de macht gegeven!

Let wel op dat er niet staat: "Mij is alle recht gegeven", maar: "Alle macht." Als Hem het recht gegeven was, dan zou het niet zo troostrijk zijn. Wij lezen nog, ook in de Openbaringen: "Opdat hun macht zij aan de boom des levens", maar in de nieuwe vertaling staat: "Opdat hun recht zij aan de boom des levens." Toch is dat een machtig groot verschil, mijne vrienden. Hare Majesteit de Koningin, had recht om in ons land te regeren, maar toen de Duitsers hier waren ging dat niet, want alles zat hier onder de Duitse knoet. Maar toen de Duitsers verdwenen waren, kwam voor de dag, dat zij die het recht had om hier te regeren, ook weer de macht had. Zo staat er hier tot troost van de ganse kerk: "Mij is gegeven alle macht", en niet: "Alle recht."

Daarom bedenkt dat op deze aarde -- waarop zoveel kerkhoven zijn, waar zoveel graven zijn en waar wij soms met weedom terugzien naar degenen die heengegaan zijn -- de Koning niet alleen het recht heeft maar ook de macht, want Hij bewaart het stof tot de jongste dag, om het dan verheerlijkt te doen opstaan. Dan zal Hij bewijzen: Ik ben hier Heer en Meester. Om zo te spreken, dan gaat Hij in daden bewijzen: Satan, verwoester van alles, Ik ben de Wederoprichter. Hoewel het hier de plaats is waar de troon van Satan is en zijn macht hoogtij viert, staat de macht van de Zone Gods daar boven. Want Hij, Die gestorven is aan het kruis, is ook opgestaan, Hij is de grote Levensvorst.

Let nu eens op: Satan en de duivelen geloven dat God een enig God is, en zij sidderen. Wat dan? Als dan de duivelen voor Hem sidderen, daar zij weten dat ze de verslagenen zijn, toe, houden wij ons dan alleen aan Jezus Christus en laat vallen, wat valt; laat gaan, wat gaat, dan blijft Hij en Hij alléén over en begint het hier al, dat wij in Hem meer dan overwinnaars zijn, door Hem, Die ons heeft liefgehad.

Merkt dan eens aan, als wij Zijn kroning wensen -- want die Vorst der aard', is aller hulde waard -- als wij de eer Gods bedoelen, ook wanneer de oordelen en de gerichtten Gods, als de golven en baren der zee, over de aarde zullen gaan spoelen, dan geldt nochtans dat Christus, die Machtige, ook Heer is op dit benedenrond. Zodanig Heer over deze aarde, daar Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde, dat als wij dan niets anders hebben dan: Heere Jezus, U zijt het alleen, dan kan dit ons deel wezen dat wij in het midden der oordelen dan nog zingen:

Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen;
Men loov' Hem vroeg en spä;
De wereld hoor', en volg' mijn zangen,
Met Amen, Amen, na.

Daar brengt de Koning ons dan apart toe, dan kunnen wij dankdag hebben zelfs midden in de oordelen en gerichtten. O uitnemende, verheven Levensvorst. Wat brengt Hij ons toch niet aan, welk een rijkdom ligt er in Hem.

Het is hoog tijd, wij moeten afbreken. Geve God, dat wij vanmiddag daaruit verder mogen spreken.

Tot besluit nog dit: dat een ieder voor zich toe zie en zich onderzoekte: hoe sta ik omtrent Hem die de Vader gesteld heeft tot Levensvorst, in deze dood en armoede. Hoe staan de zaken bij ons? Heeft Hij bij ons de eerste plaats? Zoeken wij Hem boven en vóór alle dingen? Neemt Hij díé plaats bij ons in? Dat recht heeft Hij, dat komt Hem toe; of is het slechts bijzaak? Als Hij niet de eerste plaats bij ons inneemt, och bedelt erom of God dat u wil geven. Zoekt dat toch in ernst.

Als God de eerste plaats bij ons heeft, getroost u in al de ellende, want al is het dat wij nog zo ellendig over de aarde gaan, dan geldt van allen bij wie Hij het hoogste doel is, dat Hij Zijn trouw zal bewijzen:

Houdt (dan) maar biddend aan:

God zal u bewaren;
Moet ge in 't duister gaan,
al ware 't tot uw dood,
vreest dan nog geen nood.
Jezus zal het maken.

Heilige Hij ons daartoe Zijn Woord en leer, de Name Gods tot heerlijkheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 147: 1

Laat 's HEEREN lof ten hemel rijzen; ...

Zegen.